21.

И привлѣкъ ми и всецѣло
Къ тебѣ е цѣло вѣнсанно
И сраженно ми-й вѣрно
Къ твойта чудна красота!
Всеслѣди ми на растѣщенѣ
Радостъ ми не рѣчоварѣ;
И уста ако отваряшь
То сбрѣде ми е на плачъ.
Само тебѣ Богатовидѣ
Ты тихо ми проясняваш,
Ты скрѣбъ-тъ ми смѣкчѣряваш
Ты си мой цѣлителѣ, врачъ,

Кѣмъ ме чудѣ азъ и тебе;
Тебѣ що бѣше дарѣдъ мене
Най вѣрно тритѣнѣ
Какъ да бѣдѣ вѣче живъ!
Да нѣдѣвѣнѣ да плачъ;
Сѣмнѣнѣ въ да се влачѣ
По земѣ, земѣ далечѣ:
Нѣма бѣдѣ чуй до днесъ?
Чудни вѣ тѣмѣ мордѣ
Потопѣ въ кровъ нѣмалъ
Кѣто сѣнѣ чѣлѣ отчаенъ,
Самъ останѣ и блѣдѣ Ю.

27.

По морѣ се спитасъ азъ
Отъ християнѣ Далечъ
Между бурнѣтѣ тѣмнѣ
И на влачатъ къ тѣмнѣнѣ
Азъ морѣто ѕровѣно,
А небѣто е покрѣто
Съ черни облѣцѣ и мрачнѣ,
И звѣздѣ нѣ дѣнѣ.
Самъ една звѣздѣ бѣше.
Най водѣтелѣ и предсѣтелѣ
Тя вередъ бурѣ-тѣ свѣщѣше
И надѣждѣ ми бѣ.
Но тѣмна, тѣмна ужасна
Дойде та покрѣ и нѣбѣ;
Тя дѣлга и красна
Тя звѣздѣ на небѣ.
Тѣмъ изчѣзнѣ надѣждѣ
Тѣй единѣ свѣтѣ,
Бѣше тѣй дѣвойдѣ мило;
Твойтъ послѣдѣ милоѕрѣн.

28.

Кажи ми вѣрно ли ме любѣш
Или ме мѣрѣш съ прѣзрѣнѣ погѣ
Не ѕнѣ ли мѣсѣлѣш всѣ дѣнѣ,
Мила моя Невѣстѣ!
Не го най послѣдѣнѣ дѣнѣ
Ще правѣш сѣмо за мѣнѣ!
Азъ вѣрѣнъ сѣмъ на твойта любовъ
За тебѣ мило либе сѣмъ готовъ.
Отъ всѣ да се отдѣлѣ
С Мила моя Невѣстѣ!
Да се хванѣш за рѣцѣ
И тѣй да се нарѣкъ.
Азъ любѣш ли ме, пѣш, не мѣлчи
Но любовъта си явно изрѣчи!
Съ ангѣлскѣ твой гласъ,
Мила моя Невѣстѣ!
Твойтъ вѣнѣ, Кажи ми, азъ
И до най-послѣдѣнѣ часъ.